

## D ů v o d y:

Dovolání, opřené o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., jest namířeno proti tomu, že přes námitku promlčení byly žalobkyni přisouzeny nedoplatky zaopatřovacích požitků, jež jsou, počítajíc od podání žaloby nazpět, starší než tříleté. Dovolání nelze upřítí oprávnění. Odvolací soud nevyhověl námitce promlčení, protože žalovaná pozůstalost dopisem ze dne 2. března 1925 nárok žalobkyně na zaopatřovací požitky (zákon čís. 130/1921) se zpětnou platností uznala a protože, jak se dále v napadeném rozsudku uvádí, žalobkyně se zaopatřovacích požitků u Státního pozemkového úřadu stále domáhala, tudíž se jich nevzdala. Dovolatelce jest přisvědčiti, že odvolací soud pochybil, nevyhověv námitce promlčení. Uznání přerušuje promlčení (§ 1497 obč. zák.), ale nebrání, by promlčení nezačalo znovu běžeti. Musila proto žalobkyně, by nenastalo promlčení, v promlčecí lhůtě, započavši po uznání shledávaném v dopise ze dne 2. března 1925, svůj nárok u soudu uplatniti (§ 1497 obč. zák.). Promlčecí lhůta u služebních zaopatřovacích požitků, ježto požitky ty tvoří (srovnej rozhodnutí čís. 1269, 3719 a 8532 sb. n. s.) zadržanou část mzdy, která se po rozvázání služebního poměru dodatně vyplácí, činí podle § 1486 obč. zák. tři léta. Žaloba byla však podána teprve 23. března 1929 a jsou požitky z doby před 23. březnem 1926 promlčeny. Okolnost, že se žalobkyně domáhala požitků u Státního pozemkového úřadu, na věci nic nemění, neboť jen domáhání se jich u soudu mohlo (§ 1497 obč. zák.) promlčení přerušiti pokud se týče mu zabrániti. Ze zažalované částky 26.283 Kč 30 h na zadržených požitcích přísluší tedy žalobkyni jen 9.671 Kč 12 h, neboť tolik činí nepromlčené zaopatřovací požitky za dobu od 23. března 1926 do 31. března 1929, kdežto nárok na zaplacení další částky 16.612 Kč 18 h bylo z důvodu promlčení zamítnouti.

## Čís. 11003.

**Uvedeno-li v žalobě, že se neopatrností zřízence (vrátného) stalo, že se věc ztratila, byl skutkově opodstatněn (§ 226 c. ř. s.) žalobní nárok i podle § 970 obč. zák. i podle § 1316 obč. zák.**

**Lhůta § 970 b) (ohlašovací povinnost poškozeného) jest lhůtou propadnou.**

(Rozh. ze dne 18. září 1931, R II 203/31.)

Žalobce byl ubytován v hotelu žalovaného. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 700 Kč, tvrdě, že na jeho adresu byl doručen balíček, obsahující zlatý prsten s brilianty v ceně 700 Kč, že balíček ten vzal do uschování vrátný žalované a že se neopatrností vrátného stalo, že se balíček s prstenem ztratil. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žalující strana uplatňuje nárok ze smlouvy podle § 970 obč. zák., neopírajíc nárok i o ustanovení

§ 1316 obč. zák., jenž vyžaduje zavinění zaměstnance hostinského. Předpokladem ručení hostinského ze smlouvy jest podle § 970 b) obč. zák., že poškozený ihned bez prodlení po nabyté vědomosti učiní oznámení, jinak hostův nárok zanikne. Jedinou výjimku stanoví zákon pro případ, byla-li věc hostinským samým převzata, čehož však v souzeném případě není. Řečené oznámení jest tedy nutným předpokladem nároku podle § 970 obč. zák. a soud musí proto z úřadu přihlížeti k tomu, zda byl tento požadavek splněn čili nic, nejsou v tomto ohledu vázán námitkou strany. Jest ještě podotknouti, že oznámení, jež zákon předpokládá, ani nemůže býti nahrazeno tím, že se hostinský jiným způsobem dověděl o skutečnosti, než oznámením učiněným mu hostem. Rozsudek se o tomto předpokladu ani nezmiňuje a řízení první stolice neposkytuje dostatečný podklad k řešení této otázky. Žalující udal ve svém přednesu jen, že vyžadoval žalovanou stranu, by mu škodu nahradila, avšak neuvádí, kdy se to stalo a jak svůj nárok odůvodnil proti hostinskému.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

#### D ů v o d y:

Jest přisvědčiti rekursu v tom, že žalobce opřel svůj nárok v žalobě nejen o smlouvu uschovací podle § 970 a násl. obč. zák., nýbrž i o ručení žalované ze zavinění jejího zaměstnance, tedy o předpis § 1316 obč. zák.; neboť skutečně již v žalobě uvedl žalobce, že »neopatrností zřízence (vrátného) se stalo, že balíček s prstenem se ztratil«. Tím vyhověl žalobce úplně požadavku § 226 c. ř. s., chtěl-li žalobní nárok opřítí též o ustanovení § 1316 obč. zák. Tvrdil-li neopatrnost zřízence žalované a z ní vzešlou škodu, stačí to k opodstatnění nároku podle § 1316 obč. zák., jenž předpokládá škodu zřízencem hostinského na vnesené věci způsobenou a zavinění zřízence (§ 1294 obč. zák.), tedy aspoň nedostatek náležité pozornosti. Tvrdí-li tedy žalobce krom skutkových okolností zakládajících nárok podle § 970 obč. zák. i neopatrnost, tedy zavinění ve smyslu § 1294 obč. zák., nelze říci, že neopodstatnil též nárok podle § 1316 obč. zák., který se liší od nároku podle § 970 obč. zák. právě jen tím, že tuto jde o nárok ex contractu, tam o nárok ex delicto. Uplatňoval tedy žalobce žalobou nejen nárok podle § 970 obč. zák., nýbrž i nárok podle § 1317 obč. zák. a bylo proto podle § 182 c. ř. s. povinností prvního soudu, by se obíral s věcí s obou hledisek. První soud tak ovšem neučinil, má nárok za plně opodstatněný podle § 970 obč. zák. Než jest odvolacím soudu přisvědčiti v tom, že soud první stolice měl se z moci úřadu zabývat i otázkou, zda žalobce učinil o ztrátě žalované straně oznámení po rozumu § 970 b) obč. zák., ježto jde tu o lhůtu propadnou (srov. zprávu komise panské sněmovny pro justiční věci) a k propadným lhůtám jest přihlížeti z úřadu. Nemůže tedy rekurs míti úspěch a nelze rozhodnouti jinak, než učinil soud odvolací, zrušiv rozsudek prvního soudu. Bude ovšem na soudu první stolice, by se obíral podle výsledku řešení v otázce, zda žalobce učinil zadost ohlašovací povinnosti podle § 970 b) obč. zák., po případě i nárokem podle § 1316 obč. zákona, neboť s to-

hoto hlediska není věc k rozhodnutí zralá, ana není zjištěna »neopatrnost« vrátného. Neboť v tomto směru zjistil první soud jen, že vrátný krabičku převzal a neodevzdal a že své povinnosti doručiti žalobci, neučinil zadost, což prvému soudci, an rozhodoval věc jen s hlediska § 970 obč. zák. pomíjeje § 1316 téhož zákona, ovšem mohlo postačiti, není tím však zjištěno, zda tu byla neopatrnost, tedy zavinění, a v čem záleželo.

### Čís. 11004.

**Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).**

**Byla-li zavedena v detailním obchodu jednotná cena značkového zboží, jest v tom, že bylo zboží nabízeno za cenu nižší, spatřovati prohršení se proti dobrým mravům soutěže.**

(Rozh. ze dne 18. září 1931, Rv II 315/30.)

Strany byly v obchodním spojení od května 1927 tak, že žalovaná odebírala od žalobkyně punčochy značky »Elite« po 310 Kč za tucet s 10% rabatem. Žalovaná prodávala punčochy buď ve velkém po 310 Kč tucet anebo v drobném po 32 Kč 1 pár. Žalobkyně, chtějíc upravit ceny ve velkém i v drobném, poslala svým zákazníkům, mezi nimiž i žalované firmě, dva cirkuláře ze dne 1. srpna 1928, které stanovily, že od 1. září 1928 bude činiti cena punčoch »Elite« ve velkém 270 Kč za jeden tucet a že grosisté dostanou 10% rabat, dále že cena punčoch v drobném prodeji bude 29 Kč za pár, s dodatkem, že se odběratelé objednáním punčoch řečené značky zavazují tuto cenu v drobném obchodu dodržovati. Žalovaná měla tenkrát na skladě ještě asi 150—200 tuctů párů »Elite« punčoch z dřívějších objednávek, nakoupených ještě po 310 Kč za tucet s 10% rabatem. I žádala žalovaná žalobkyni dopisem ze dne 3. srpna 1928 o snížení nákupní ceny splatné před 1. září, ale žalobkyně tuto žádost zamítla dopisem ze dne 6. srpna 1928, odvolavši se na to, že nové ceny vstoupí v platnost teprve od 1. září 1928. V srpnu 1928 dostavili se zástupci žalobkyně k žalované, kdež jednali o nových cenách punčoch »Elite«. Bylo výslovně mluveno o tom, že se cena 29 Kč za 1 pár pro drobný prodej vztahuje na všechny punčochy »Elite« bez ohledu na to, kdy byly dodány, tedy i na ty, které měla žalovaná na skladě, a že punčochy nesmějí býti prodávány levněji než po 29 Kč za pár. Proto žádala žalovaná bonifikaci na všechny punčochy »Elite«, které měla na skladě. Zástupci žalobkyně slíbili jejím jménem dáti žalované bonifikaci jen, učiní-li žalovaná větší objednávku, 1000 až 2000 tuctů, s čímž žalovaná nesouhlasila, takže k ujednání o bonifikaci mezi stranami nedošlo. Žalovaná »zavolala« dne 17. září 1928 zaslání dříve objednaných punčoch, ale dne 9. října 1928 všechny staré objednávky stornovala a objednala nově »Elite« punčochy, jichž jí žalobkyně dodala podle faktury ze dne 10. října 1928 devět tuctů po 270 Kč s 10% rabatem. Tyto punčochy prodala žalovaná ve velkém po 270 Kč za tucet.